

проба върху античен текст задължават този, който твърди, че иска, да докаже, че може. Театърът, естествено, е свързан на почти непостижимото. Там (в „Антигона“ - тук) тази формула има по-прост превод: опит, това е пътят за всяко доказване. Опитът е направен. За мнозина, театрални и обикновени зрители, той не се е състоял. Много други, обаче, откриват привлекателен древен дух в тази неформална сцена - невисоката на ръст режисьорка се опитва да затвори в тъгата на ринга гигантския и рушав силует на вечното и гребно театрално чудовище, което толкова създатели на театър са обявили за издирване. Рингът е свободен.

Георги Тенев

юни '94 / 8р.1

„СТАРИ ВРЕМЕНА“, ТЕАТЪР „199“

НЕБЦЕТО И ВРЕМЕТО

Казват, между двама влюбени всеки трети бил излишен. Ами ако този трети е Робърт Нютън? Тогава горното не е съвсем сигурно. Никак дори. „Стари времена“ е пиеса за неизбежния трети.

Пред погледа ни е изнесена пусацията на един странен (любобен?) тригълник. Самите елементи на този тригълник постоянно проблематизират собствената си принадлежност към него. Те не могат да си дадат същинска сметка свързани ли са по някакъв начин в едно или са разпилени някъде по другите на отминалото време, случва ли им се нещо тук и сега или всичко им се е случило там и някога, а в този момент се възстановяват нафталинените му остатъци. Всеки двамата (от наличните на сцената трима) говорят за третия като за мъртъв, или пък като за такъв, който е бил мъртъв. Всеки от присъстващите добива очертанията си на „жив“ и „живен“ само в изгубените спомени на другите за него. Сантиментално и болезнено носталгично е усилието да сглобиш настоящия си живот от мухлясалите сегменти на доброто старо време. Катетите и хипотенузата на любовния тригълник са оплетени в паяжини, препятстващи същинския допир. Пред очите ни е убийствената жажда за спойка на отдавна разпоеното, за възбуда на вече инертното, за събуждане на автентична ревност, за разтърсващ еротичен спазъм на тела, живеещи в паническо очакване на климатералния хлад, желаещи да поемат оптималните дози топлина преди той да настъпи. Интензивният на желанието е толкова силен, че произвежда почти гастрономично говорене за миналото, в което бедното на усещания небе прави отчаяни опити да вкуси живота, да го възстанови чрез

всепоглъщането му, да го реконструира посредством рецепторите. Затова тук е възможно да се говори за тържени яйца, консумирани преди две десетилетия като за нещо, чиито дух е минал през обонянето само преди две минути. Затова в даден момент думата „жена“ и думата „тенджер“ се изравняват семантично, стават някак взаимозаменяеми. Вкусовото и обонятелното сетива сякаш са постоянно напрегнати. Те се активират дори от случайно подхвърлени думи, напомнящи отминалото време, стремят се да усетят духа на отдавна случилото се, да го присвоят вече като настоящ. Затова и се изливат маса спомени плюс маса псевдоспомени и техният брой се небивал хъс се мултиплицира и донамира, за да се загръсти изцяло околното „без-вкусно“ пространство. Спомените не се изказват селективно, а се подхвърлят с жадна непрекъснатост и със странно удоволствие. Купчината расте и материалът за оформянето ѝ редоплага чифт откраднато долно бельо до концерт в Ковън Гартън, спор за смъртта до сърбене на бира и виждане под пола. Персонажите на тази пиеса имат неустова нужда да обичат и да ревнуват. С това е свързано и общото усилие да направят нелипя тригълник, чиито ъгли стоят зазидани, любовен. Старите времена напират да се възродят...

Една жена като че ли обича друга жена. Един мъж сякаш обича жена си. Една съпруга вероятно обича мъжа си. Третиият е неизбежния придатък на двамата. Най-често този придатък внася топален и непреодолим дискомфорт в полето на двойката. Е, разбира се, с изключение на случаите, когато третият е самия Робърт Нютън.

Явор Гърдев

„АРИЗОНА - ПЕЙЗАЖ С ЛАНДРОУВЪР“, ТЕАТЪР „199“

НЯКОЛКО ДУМИ

за промененото заглавие -
от „В грамка“, та на „Аризона...“

На урока за Славеиков в Христоматията ни навремето поетът го представя с две стихотворения (като изключим „Изворът на Белоногата“) в следната подредба: „Не пей ми се, не смей и се“ и „Жестокостта ми се сломи“. Питам съм се неведнъж какво е отношението ми към Бай Йордан и Вълчо. Ето такава. Улавям съм се, че ги ненавиждам и ще се отрека от тях завинаги, после изведнъж ми дожалява... Нищо ново наистина под българското слънце. След